

frit ved Besættelsen af Stillingen som Chef for Oplysningsbureauet? Naar han kan lade sig binde i det ene Tilfælde, hvorfor kan han da ikke lade sig binde i det andet? Og er det saa betryggende, at Besættelsen sker efter Forslag fra Raadet? Raadet kan være fortræffeligt, dets Sammensætning kan være fortræffelig i andre Retninger, men naar det gælder om at vælge en Mand, kan saa Repræsentanter for Arbejderne og for Fiskerne og Landbrugerne finde den Mand, der passer for Handelen og Industrien? Kan omvendt Handelen og Industrien finde den Mand, som passer for Landbruget og Skibsfarten? Jeg antager, at det dog bliver nogenlunde tilfældigt, hvem deres Valg falder paa. Jeg kan slet ikke se, at Raadet med Hensyn til Valg af denne Mand har en i nogen Maade betryggende Sammensætning. Nej, hvis man var gaaet den Vej at lade det blive en virkelig Erhvervsorganisation, som man var i god Gænge med, dersom Udenrigsministeren ikke i det givne Øjeblik var brudt ind og havde faaet bibragt visse Erhvervsrepræsentanter i den udenrigsministerielle Kommission det Indtryk, at nu var Sagen færdig, nu vilde Udenrigsministeren tage Sagen i sin Haand og gennemføre den paa den og den Maade, hvorved Erhvervene bl. a. kunde spare deres Penge, saa havde den Sag faaet en heldig Løsning, som havde været den organisk rigtige og den ubetinget bedste, nemlig at en Institution som Grosserer-Societetets Komité, muligvis i Forbindelse med Industriraadet, i alt Fald i Forbindelse med Haandværkerorganisationerne, havde ordnet denne Sag, maaske med Statstilskud, og de vilde ganske naturligt med deres Personalkendskab paa en ganske anden Maade end et saadant Raad, subsidiært Udenrigsministeren, være i Stand til at finde den rette Mand.

Vi kommer dernæst til det store Spørgsmaal om Bevillingsmyndigheden. Som den højtærede Udenrigsminister selv har gjort opmærksom paa under Forhandlingerne i Folketinget, har de konservative Medlemmers Motiv til at deltage i Flertallets Indstilling, altsaa staa bagved Lovforslaget i dets nuværende Form paa dette Punkt, været, at de Konservative forudsatte, at der i Øjeblikket ikke var de Mænd, som skal til, for at man kan besætte disse mange Poster. I Virkeligheden drejer det sig om Besættelsen af 8 nye Gesandtposter og desforuden om en lille Hærskare af nye Legationssekretærer, Konsuler og Konsulatssekretærer. Det er derfor saa overmaade naturligt, at disse Poster besættes efter-

haanden, og at Rigsdagen faar Lejlighed til i hvert enkelt Tilfælde at skønne over det rette Tidspunkt for Posternes første Besættelse. Jeg giver den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) Ret i, at selve Udtrykket „Bevillingsmyndigheden“ er lidt forbløffende. Jeg maa sige ligesom han, at jeg snublede over det. Det hører jo egentlig ikke hjemme i dansk Lovsprog. Jeg vil mene, at der burde staa Rigsdagen. Naar der endelig er Tale om Bevillingsmyndigheden, er det for saa vidt lige saa godt Kongen. Enhver Bevilling er jo knyttet til en Lov. Det er ikke saaledes som i den engelske Forfatning, hvor Bevillinger gives af Underhuset og gives som særlige Bevillinger. Her maa en Bevilling altid have Lovsform, den maa gives paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven eller en særlig Lov. Er det en Lovgivningsakt, er jo Kongen og Ministeriet, Administrationen, lige saa vel en Del af Bevillingsmyndigheden som Rigsdagen. Men det er vel i og for sig ikke det, man har ment. Det, man har ment, er vel, at i hvert enkelt Tilfælde skulde Ministeren komme til Rigsdagen, altsaa i første Omgang til de to Finansudvalg, og forestille dem, at nu er Øjeblikket inde, nu har han Manden og ønsker Pengene. Det synes jeg heller ikke der er noget ydmygende i for en Minister. Det er den Stilling, hvori overhovedet en parlamentarisk Minister er stedt ved alle Lejligheder: skal han have en Bevilling, maa han komme til Rigsdagen. Vi for vort Vedkommende har altsaa som Motiv til at fastholde denne Stilling, som den ærede Minister selv har peget paa, at vi ikke kan tro, at han nu har de rette Mænd paa Haanden, om jeg saa maa sige, til at besætte alle disse Poster. Den ærede Minister har da ej heller paa noget Punkt voyet at paa-staa, at han allerede nu har Mændene. Han har udtrykkelig forvaret sig imod at skulle have sagt, hvorvidt han har dem eller ikke. Han har udtalt sig ganske mærkeligt herom, idet han siger, at det er naturligvis ikke hans Mening at ville besætte Posterne blot for at have den Fornøjelse at udnævne Embedsmænd — dette er en selvfølgelig Ting... „men fordi jeg saaledes har fremført, om jeg saa maa sige, en Truisme, har jeg ikke dermed samtidig sagt, at jeg ikke har Mændene. Maaske har jeg dem“. Maa jeg tillade mig at spørge, om det ikke efter almindelig Logik stiller sig saaledes: Enten har Ministeren Mændene — hvorfor i al Verden siger han saa ikke til Rigsdagen, at han har dem? Saa skal han ikke sige „maaske“ — eller ogsaa har han dem ikke, og saa skal han endnu mindre sige „maaske“.